

Η ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΧΩΡΙΑΤΕΣ

Ο πλούσιος χωριάτης ζσταίνεται με τὰ λεπτά του.
 Ρ ο υ μ α ν ι κ ή
 Ο χωριάτης ποίημα ἀρέντης, δεν γνωρίζει ούτε τὸν πατέρα του.
 Α γ γ λ ι κ ή
 Στὸ σπίτι μου, λέει ὁ χωριάτης, εἶμαι βασιλιάς.
 Γ ε ρ μ α ν ι κ ή
 Κάλλιο πλούσιος χωριάτης, παρά βασιλιάς καὶ φτωχός.
 Φ ε ρ δ ι ν ἄ ν δ ο ς 3ος τῆς Σαξωνίας
 Ὅταν γελάσεις τὸν χωριάτη, μὴ θγείς στὸ δρόμο χωρίς ἄλλο.
 Ὁ λ λ α ν δ ι κ ή
 Ὁ φερός χωριάτης εἶνε πιὸ φηλός ἀπ' τὸν κοτσὸ εὐγενή.
 Τ ο υ ρ κ ι κ ή
 Ἄν ἡ φουφοῖνα δὲν εἶνε μεγάλη, ὁ χωριάτης ξεχνάει νὰ σταυροποιηθῆ.
 Ρ ω σ σ ι κ ή
 Πιὸ εὐκολα κἀνεὶς μιὰ χωριατοπούλα κυρία, παρά μιὰ κυρία χωριατοπούλα.
 Α γ γ λ ι κ ή
 Ὁ χωριάτης εἶνε χωριάτης, κ' ἂν ἀκόμα κομμάτι ὡς τὸ μεσημέρι.
 Γ ε ρ μ α ν ι κ ή
 Ὁ χωριάτης κ' ὁ εὐγενὴς υπαίουν στὸν παρῆδεσο ἀπ' τὴν ἴδια πόρτα.
 Γ ε ρ μ α ν ι κ ή

ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΕΝΤΑΡΑ

Ἡ κάλπικη πεντάρα δὲν γάνεται.
 Γ ε ρ μ α ν ι κ ή
 Μιὰ πεντάρα στὸ πογγι μου, εἶνε πιὸ καλὴ ἀπὸ ἕνα δοῦζάτο στὸ ποτάμι.
 Ἰ τ α λ ι κ ή
 Μιὰ πεντάρα θὲαν ἔρθει στὴ στιγμή της, εἶνε πιὸ καλὴ ἀπὸ μιὰ λίρα.

Δ α ν ι κ ή
 Πιὸ εὐκολα ἐοδύρεται μιὰ πεντάρα, παρά οὐκονομείται.

Σ κ ω τ σ ἔ ξ ι κ ή
 Μιὰ πεντάρα πὸ τὴ γλιτσοσε, εἶνε πεντάρα καρδισμένη.

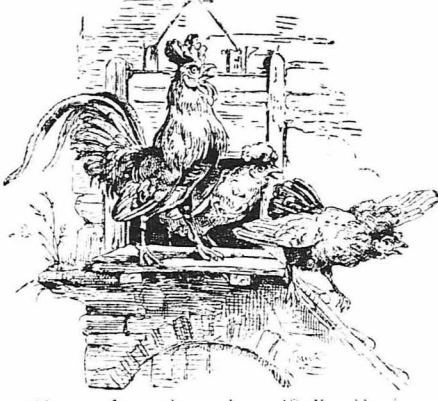
Σ κ ω τ σ ἔ ξ ι κ ή
 Ἡ ἀδίκη πεντάρα μαγαρίζει τὸ δικαίον ναπολέον.

Γ α λ λ ι κ ή
 Ἡ τίμα πεντάρα εἶνε πιὸ καλὴ ἀπ' τὸ κλεμμένο μάρκο.
 Γ ε ρ μ α ν ι κ ή

Ὅποιος δὲν οὐκονομεί τις πεντάρες, ποτὲ δὲν θ' ἀποκτήσῃ λίρες.
 Σ κ ω τ σ ἔ ξ ι κ ή

ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΠΟΜΟΝΗ

Ἡ κατάχρησις τῆς ὑπομονῆς γεννάει τὴ μαγιά.
 Α ρ α β ι κ ή
 Μιάς στιγμῆς ὑπομονῆ, δέκα χρόνων ἡσυχία.
 Ἀ ρ χ α ῖ α ἱ Ἑ λ λ η ν ι κ ή
 Πέντε δοῦζαμα ὑπομονῆ, ἀξίζουν μιὰ δοῦζα μισθό.
 Ὁ λ λ α ν δ ι κ ή
 Ὅλοι ἑταμονῶν τὴν ὑπομονῆ, μιὰ λογοστοὶ τὴν ἔχουν.
 Α γ γ λ ι κ ή
 Στὴν ἀσχη τῆς ὑπομονῆς ἡ (Νισβάνα) εὐτυχία.
 Ἰ ν δ ι κ ή
 Τοῦ ὑπομονετικοῦ ἀνθρώπου νὰ φοβάσαι τὸ θημιό.
 Κ ε λ τ ι κ ή
 Ὅποιος ἔχει ὑπομονῆ, εἶνε πάντα θαρραλέος.
 Η ο λ ω ν ι κ ή
 Ὅσοι δὲν ἔχουν ὑπομονῆ, εἶνε οἱ πιὸ φτωχοὶ τοῦ κόσμου.
 Σ α ἰ ἔ ξ π η ρ

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Ὁ Ἑβραῖος κ' ὁ Κεφαλλονίτης. Ὁ λυσσαλέος ἀνταγωνισμὸς τους. Ἡ πονηρία τοῦ Ἑβραίου. Πὸς ἔπεσε στὸ λάκκο πὺ ἔσκαψε γιὰ τὸν χριστιανό, κτλ.

Σ' ἕνα δρόμο τῆς Σταμπελῶν, εἶχαν κάποτε τὰ ἐμπορικά τους ἕνας Ἑβραῖος κ' ἕνας Κεφαλλονίτης. Παλοῦσαν κ' οἱ δύο γυναικεῖα εἶδη κ' ἄτος ἦταν φινικό, συναγωνιζόντουσαν με κάθε τρόπο, θεμιτὸ κ' ἀθέμιτο.

Ὁ Ἑβραῖος δὲν ἄφινε νὰ περάσῃ ὄρα, χωρίς νὰ συνοφαντήσῃ τὸ συναγοιστῆ του, μιὰ κ' ὁ Κεφαλλονίτης ἀπ' τὴν ἄλλη μεριά δὲν τοῦ χάριζε κάστανα.

Ἐν ταῦτοις ἔξω στὸν κόσμο εἰδεχναν πὸς ἦσαν ἀγαπημένοι, ἀφοῦ κάθε βράδι πῆγανιν μαζί στὸ καφενεῖο νὰ πᾶζον τὴν πρέφα τοὺς καὶ κατόπιν στὸ οὐζάδικο νὰ ποῖν τὸ οὔζο τους.

Τὴν ἐποχὴ ἐκεῖνη ἦταν στὴν Πόλη καλὴ τῆς μόδας ἡ μεταξοτιτὲς κορδέλλες στὰ γυναικεῖα φορέματα. Ἀπ' τὶς κορδέλλες αὐτὲς εἶχαν μεγάλη ποσότητα καὶ τὰ δύο μαγαζιά, τοῦ Ἑβραίου καὶ τοῦ Κεφαλλονίτη καὶ ὁ συναγωνισμὸς μεταξὺ τους εἶχε φτάσει στὸ ἀπερχώρητο.

Ὁ Ἑβραῖος ποῖλοῦσε ἀρκετὰ μέτρα κορδέλλες κάθε μέρα, ἀλλὰ κ' ὁ Κεφαλλονίτης δὲν πῆγανε πίσω.

Τότε ὁ Ἑβραῖος σκέφτηκε νὰ βάλῃ σ' ἐνέργεια ἕνα τέχνασμα, γιὰ νὰ συνοκωνισθῆ ἀποτελεσματικῶς τὸν γείτονά του καὶ νὰ τὸν καταστρέψῃ.

Ἐνα προῖ λαιτὸν ἐκάλεσε ἕναν ἄλλο Ἑβραῖο, πὸς περνοῦσε μπροστὰ ἀπ' τὸ μαγαζὶ του καὶ τοῦ εἶπε :

— Ἰωσηφ, μὸς κἀνεὶς μιὰ χάρι ;
 — Εὐχαριστός.
 — Πᾶρε μισὸ μετρητὴ καὶ πῆγανε, σὲ παρακαλῶ, ἀπέναντι στοῦ χριστιανοῦ νὰ μοῦ πᾶσης ἕνα μέτρο κορδέλλα μεταξοτῆ.

Ὁ Ἰωσηφ πῆρε τὸ μετρητὴ κ' ἔξετέλεσε τὴν παραγγελία του.

Κατόπιν πέρασαν μπρὸς ἀπ' τὸ μαγαζὶ τοῦ Ἑβραίου κ' ἄλλοι ὁμοεθνεῖς του, ὁ Μπλοχὸρ, ὁ Λενί, ὁ Μωδῆτης... καμμιὰ τρανταγία πάνω-κάτω.

Ὅλους αὐτοὺς τοὺς καλοῦσε ὁ Ἑβραῖος ἕναν-ἕνα καὶ τοὺς παρακαλοῦσε νὰ τὸν αγοράσουν μεταξοτῆ κορδέλλα ἀπ' τὸν Κεφαλλονίτη.

Ὁ Κεφαλλονίτης, ἐκπληκτος γιὰ τὴν ξαρκιῆ πούληση πὸς ἄρχισε νὰ κάνει, βγήκε στὴν πόρτα τοῦ μαγαζιοῦ του καὶ δὲν ἄργησε νὰ καταλάβῃ, ὅτι ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ πελάτες ἀγόραζαν ἀπ' αὐτὸν κορδέλλες γιὰ λογαριασμὸ τοῦ Ἑβραίου συναγοιστοῦ του. Κι' ἀπὸ τὴ στιγμή αὐτῆ κατὰ, μὴ ὑποταπεινόμενος τὸ σγέδιο τοῦ ἔχθρου του, ἄρχισε νὰ κλέβῃ στὸ μέτρομα τῆς κορδέλλας ἀρκετάς πόντους.

Ἀλλ' αὐτὸ ἀκριβὸς ἤθελε κ' ὁ Ἑβραῖος, ὁ ὁπῆος, ξανακτερόνιαι τὴν κορδέλλα πὸς ἀγόραζαν οἱ ὁμοεθνεῖς του καὶ βρισκοτάς τὴν λειψή, τοὺς ἔλεγε :

— Εἶδατε ὁ φίλος μας ὁ χριστιανὸς μέτρο πὸς ἔχει ; Πέντε πόντους ποῖλῆχιστον μικρότερο ἀπ' τὸ δικὸ μου. Μ' ἄλλα λόγια, κλέβει τοὺς πελάτες του, ὁ παληνῆρθρωπος.

Τὸ βράδι στὸ καφενεῖο, ὁ Ἑβραῖος ἔκανε τὴν ἴδια σκῆτησι. Πῆροφοροῦσε ὅλο τὸν κόσμο, ὅτι ὁ Κεφαλλονίτης κλέβει τὴν πελατεῖα του.

Τὴν στιγμή αὐτῆ, μπῆκε μέσα κ' ὁ Κεφαλλονίτης, ὁ ὁποῖος εἶχε μᾶθει στὸ μεταξὺ τὸ καταχθόνιο σγέδιο τοῦ Ἑβραίου.

— Καλῆσέρα, κύριε Ἀαρόν! εἶπε στὸν Ἑβραῖο, ἀδιάρωρα τάχα.
 — Καλῶς τὸν κύρ Γεράσιμο, ἀποκρίθηκε ὁ Ἑβραῖος.
 — Τὸ ἔλαβες τὸ μέτρο σου ; Σοῦ τὸ ἔστειλα ἀτόψε.
 — Ποῖδ μέτρο ; ρώτησε ὁ Ἑβραῖος.

— Μὰ δὲν ἔξορες ; Τὸ προῖ εἶχα χάσει τὸ μέτρο μου κ' ἐπειδὴ ἤξερα ὅτι ἔχεις δύο, παρακάλεσα τὸν ὑπάλληλό σου νὰ μοῦ δώσῃ τὸ ἕνα. Λοῦπόν, μ' αὐτὸ δούλευι μέχρι τὸ ἀπόγευμα, πὸς ξαναβρῆκα τὸ δικὸ μου.

Ὅλοι ὅσοι βρισκόντουσαν ἐκεῖ κ' ἄκουσαν τὰ λόγια τοῦ Κεφαλλονίτη, γύρισαν καὶ κῆταξῆν ἵποπτα τὸν Ἑβραῖο.

Ὅτε τὸ μέτρο ἦταν δικὸ του! Καὶ συνεπὸς αὐτὸς ἔκλεβε τοὺς πελάτες του...

Ἔτσι ὁ πονηρὸς Ἑβραῖος ἔπεσε ὁ ἴδιος στὸ λάκκο πὸς ἄνοιξε γιὰ τὸν πονηρότερό του Κεφαλλονίτη.

σαν τὴν ἀρρώστεια του. Ξαρκικά τὸ κεφάλι του εἶχε πάφει νὰ πονᾷ καὶ εἶχε ἀρχῆσει νὰ χροεῖν ἕναν χορδὸ ἀδιόκοπο, χωρίς νὰ σταματᾷ καθόλου. Πονοῦσε τρομερὰ, φωνάτων ἔξαντιλέμος κ' ὁμως δὲν μποροῦσε νὰ σταματήσῃ. Τὸ βράδι τὸν μετέφεραν στὸ ἄσπιο τῆς Ἀγίας Ἄννης.

Τὴν ἄλλη μέρα πῆγα στὸ σπίτι τοῦ Ραμινίνο.
 — Εἶνε τρομερὸ, ἀπαίσιο! τοῦ εἶπα. Ἄν πραγματικῶς ἔχετε τὴ δύνάμη νὰ τοῦ μετωκῆτε τέτοιους πόνους, λιπηθήτε τον.

— Μήπως ἐκεῖνος λιπηθήκε τὴ Ρόζα μου ; μοῦ φώναξε ὁ γέρο γλιττης ἀτότομα.

Πραγματικῶς ὁ Δουτανίνο δὲν εἶχε κατὰ ἡσυχία. Χωρὶς οὔτε ἐνὸς λεπτοῦ διακοπῆ, καταμουσκαιμένοι ἀπ' τὸν ἰδρωτά, με τὰ μάτια γουφωμένα, με τὰ μαλλὰ ἀνωρθωμένα, με ἀφροῦς στὸ στόμα, ἐχόρευε συνεχῶς ἐπὶ τρία ἡμεροσῆματα.

Ὅταν τέλος ὁ χορὸς σταμάτησε, ὁ δολοφόνος τῆς Ρόζας σκορπῆθηκε κατὰ γῆς ἀναίσθητος. Ἦταν νεκρὸς!...

Ὁ πατέρας τῆς Ρόζας εἶχε ἐκδικηθεῖ.